

Phần 9

Chương 33

Chẳng mấy chốc đã đến cuối năm, cũng đã bắt đầu có thông báo những người rớt kỳ thi cuối, cuộc sống của Thành Hạ trôi qua một cách thoải mái, hiện tại thì ăn cơm cũng có người nhắc nhở cô, cơm nước xong còn có trái cây rửa sẵn, buổi tối trước khi ngủ còn có tin nhắn đặc biệt nhắc nhở “Nên đi ngủ rồi”, tóm lại, Thành Hạ cảm thấy hạnh phúc.

Trước kia, những chuyện này đều là cô vì công việc quá mệt nhọc mẹ làm giùm.

Vội vàng chuẩn bị cho kỳ thi, mặt khác còn có vấn đề thực tập của học kỳ sau. Bạn rận đủ thứ chuyện dĩ nhiên là không rảnh để bạn tâm đến Tiểu Thanh có mua đúng sữa tươi hay không, quá hạn có vứt bỏ hay không... các loại. Về thực tập, Thành Hạ vốn định tìm Trung tâm thiết kế ở thành phố H để thực tập, như vậy năm sau cũng không cần quay lại trường sớm. Nhưng theo yêu cầu mãnh liệt cùng đề nghị chân thành của Giang Nam Đồng, cô quyết định qua năm sẽ quay lại sớm chút để tìm nơi thực tập, Viện thiết kế thì có lẽ là không có cách nào rồi, chỉ có thể xem tìm một công ty nhỏ cũng được.

Nghĩ đến vấn đề thực tập này, vấn đề tiếp theo không thể không nghĩ chính là công việc, nếu như tiếp tục đi tới với Giang Nam Đồng, vậy thì tương lai cô muốn ở lại thành phố S làm việc, vậy thì lại phải xa ba mẹ rồi. Chuyện này không giống với suy nghĩ ban đầu của cô, cô chưa bao giờ nghĩ tới phải xa ba mẹ như vậy, dù sao từ nhỏ đến lớn có thời gian mười mấy năm cô và mẹ là sống nương tựa lẫn nhau, đã thành thói quen rồi.

Giang Nam Đồng nói sẽ giúp cô liên lạc nơi thực tập, Thành Hạ nói muốn trước tiên tự mình tìm kiếm đã.

Chỉ là, thi cuối kỳ vừa mới bắt đầu, Tưởng Úy đã lâu không lộ diện nay lại xuất hiện còn cô ý hẹn trước buổi chiều với Thành Hạ, nói có chuyện muốn nói với cô, ăn cơm trưa Thành Hạ còn suy nghĩ vẫn vơ, cô và Tưởng Úy cũng không thân thiết lắm, có gì cần nói với cô ấy đây? Hẹn ở tiệm bánh kem trước cổng trường, Tưởng Úy đến sớm còn gọi đồ uống và hai phần bánh ngọt yêu thích, việc này... làm người ta khó hiểu.

Tưởng Úy cũng nhanh nhẹn vào thẳng chủ đề, hỏi cô đã chọn được chỗ thực tập chưa, Thành Hạ nói vẫn chưa, năm sau quay lại mới tính, Tưởng Úy liền cười, nói có một cơ hội rất tốt, là công ty bất động sản nổi tiếng toàn quốc hỏi cô muốn đi thực tập không.

Nói thật, rất mê người, so với miếng bánh ngọt này còn mê người hơn, nhưng sao Tưởng Úy có thể tìm tới cô đây? “Cơ hội tốt như vậy, sao cậu lại tìm tớ?” Thành Hạ cũng không quanh co với cô ấy.

“Ha ha, nói thật lòng, bởi vì cậu là hoa đã có chủ, hơn nữa lấy sự hiểu biết của tớ với cậu thì cậu sẽ không làm chuyện ‘hoành đao đoạt ái’.” Tường Úy nói.

Nhìn Tường Úy ăn mặc một cách tinh tế, Thành Hạ than thở, là nhìn cô không có bản lĩnh ‘hoành đao đoạt ái’ ư? Ha ha. Có điều, quả thật cô không có cái bản lĩnh đó mà cũng không có tâm tư đó. Nhưng nhìn ý tứ Tường Úy cũng không phải vì thực tập mà thực tập.

“À, cái này, có được coi là khích lệ không?” Thành Hạ cười, trong lòng đấu tranh, công ty bất động sản nổi tiếng toàn quốc, Ôi... vào đó có thể học hỏi được nhiều thứ hơn đây? “Sao? Quyết định đi! Cậu cũng biết, cơ hội này khó mà có được.” Tường Úy nói.

“Để tớ suy nghĩ thêm được không?” Thành Hạ hỏi, cô muốn hỏi ý kiến Giang Nam Đồng một chút.

“Ừ, được, trước khi nghĩ cho tớ câu trả lời chính xác là được.” Tường Úy cười nói.

Vừa chia tay với Tường Úy, Thành Hạ vội vàng gọi điện thoại nói cho Giang Nam Đồng, Giang Nam Đồng không chút do dự đề cho cô đồng ý, lý do chính là: cơ hội khó mà có được.

Nhưng Thành Hạ không biết, cúp điện thoại của cô xong, Giang Nam Đồng lại gọi điện thoại cho Đới Dịch Quang, nói cho anh ta biết có lẽ Thành Hạ đi thực tập ở Địa ốc Hải Trí.

Trước khi nghỉ, Phương Ngu, Lâm Lâm và Chu Nhược Nhược mỗi người đều xác định nơi thực tập của mình, chỉ có Lâm Lâm và Thành Hạ ở thành phố S, gia đình Lâm Lâm đã liên lạc cho cô một Viện thiết kế. Nghe nói Tường Úy đến tìm Thành Hạ đi Hải Trí, ba người cũng trợn to hai mắt, sau đó tổng kết lại, nói “Gia cảnh Tường Úy quả nhiên không tầm thường.”

Chuyện này coi như là đã quyết định rồi, tiếp đó lại vội vàng cho kỳ thi, cũng sắp quên sự tồn tại của tên Tiểu Thanh rồi.

Cho đến khi thi xong, Thành Hạ đang sắp xếp vali hành lý thì Tiểu Thanh gọi điện thoại tới.

“Nhóc Con, chừng nào thì cậu về nhà?” Tiểu Thanh hỏi.

“Về luôn, làm gì? Nay ông Tiểu, không phải là lại không có cơm ăn chứ? Vừa hay trong phiếu cơm của ‘chị’ còn ít tiền, thưởng cho cậu.” Thành Hạ cười nói.

“Vậy cậu không có cách nào đưa tớ đến sân bay rồi!” Tiểu Thanh nói.

“Ah, khi nào thì cậu đi?” Thành Hạ hỏi.

“Ngày mai! Cậu không thể tiễn tớ vậy thì mời tớ ăn tiệc chia tay đi.” Tiểu Thanh nói.

“Tớ cũng ngày mai! Lại để tớ mời cậu ăn, thật là da mặt dày, được rồi, coi như cậu sắp xuất ngoại, mời cậu ăn tô Ma Lạt Thang đi.” Thành Hạ nói.

“Thêm chai bia.” Tiểu Thanh hỏi.

“Được rồi, quá hời đấy.” Thành Hạ nói.

“A, còn nữa, cậu đừng dẫn Giang Nam Đồng theo được không?” Tiểu Thanh nói.

“Vì sao? Lại không cần cậu tốn tiền.” Thành Hạ hỏi.

“Tớ nhìn thấy thầy giáo, nuốt không trôi được! Ít nói nhảm thôi, nếu mời tớ ăn thì chỉ có hai đứa mình thôi.” Tiểu Thanh nói.

“Có phải cậu sợ cười nhạo tớ, lại bị Giang Nam Đồng bắt bẻ làm mất mặt không? Ha ha ha, không ngờ ông Tiểu cậu cũng có ngày này nha.” Thành Hạ vui mừng.

Đầu kia, Tiểu Thanh không biết nói thêm câu gì, không rõ ràng, Thành Hạ hỏi thêm thì cậu ta tức giận, nói: “Nói nhiều như vậy làm gì, cứ quyết định thế đi, buổi tối mời tớ ăn cơm.” Sau đó cúp điện thoại mà không giải thích.

Thành Hạ cầm điện thoại nói thầm: “Đạo này, được mời ăn cơm mà còn ra vẻ như vậy, đạo lý gì thế không biết.”

“Ah? Có người muốn bạn gái của anh mời ăn cơm sao?” Giang Nam Đồng vẫn vẻ lịch sự đẹp trai, cửa để mở.

“Sao anh vào được?” Thành Hạ vẫn đang thu dọn đồ đạc.

“Quản sinh kiểm tra phòng.” Giang Nam Đồng ngồi xuống ở cái ghế của cô: “Thu dọn đồ đạc xong rồi hả?”

“Vâng, a, đúng rồi, tên Tiểu Thanh bắt em mời cậu ta ăn cơm nói là tiệc chia tay, chưa đợi em nói xong dám cúp điện thoại của em rồi, thật đáng đánh.” Thành Hạ nói.

“Tiệc chia tay á, cùng học một trường mà, đi đi, nếu uống rượu thì anh sẽ đi đón em.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Ai mà uống rượu với cậu ta, mời cậu ta ăn quán vỉa hè thêm một chai bia lạnh là được rồi mà.” Thành Hạ nói.

“Vây cũng không được.” Giang Nam Đồng phủ quyết.

“Hả? Vì sao?” Thành Hạ dừng động tác gấp đồ lại.

“Trời lạnh, ăn quán vỉa hè dễ đau bụng, cậu ấy đau bụng không sao, dù sao cũng là một nam sinh, còn em đau bụng bạn trai sẽ rất đau lòng.” Giang Nam Đồng nói.

“Tất nhiên, bởi vì em so với cậu ta khỏe hơn nhiều.” Thành Hạ nói xong mới phản ứng được người khác đang nói gì, khuôn mặt thoáng đỏ ửng: “Áy, không

phải là anh kiểm tra phòng sao? Nhanh lên một chút, kéo lát nữa tất cả mọi người đi ăn cơm hết đây.”

Bất kể thế nào cũng đẩy Giang Nam Đồng đi ra ngoài.

Trong hành lang lập tức có tiếng chào hỏi, thỉnh thoảng xen lẫn chữ “cô”, Thành Hạ ấn đồng quần áo đến trọn mắt, gọi làm cô thật già rồi.

Ăn cơm trưa xong, định ngủ trưa nhưng lặn qua lộn lại cũng không ngủ được nên tìm cuốn tiểu thuyết trinh thám nằm trong chăn đọc, còn tám chương chưa đọc xong thì Tiểu Thanh gọi điện thoại tới, Thành Hạ vừa chăm chú vào tiểu thuyết vừa nói chuyện, đầu kia nói lát nữa gặp rồi thuận tiện cúp điện thoại.

Cuối cùng cũng đọc xong, bò xuống giường, lúc này mới nhớ tới vừa nãy cô không chú ý nghe Tiểu Thanh nói thời gian và địa điểm. Bằng tốc độ nhanh nhất, thay đồ cầm túi và khoác áo chạy ra ngoài, tính toán vừa đi vừa gọi điện thoại cho Tiểu Thanh hỏi rõ ràng.

Đáng tiếc, điện thoại vẫn đổ chuông nhưng Tiểu Thanh lại không nghe, Thành Hạ quá nôn nóng, lát nữa ở trạm xe cô không biết nên đi tuyến xe nào đây chứ? Ra khỏi cửa ký túc xá, Thành Hạ vẫn còn cúi đầu nhìn điện thoại di động, hoàn toàn không để ý đến Tiểu Thanh đang đứng ở cửa mặt tối sầm, cho đến khi cánh tay của cô bị túm lại.

“Sao cậu không nghe điện thoại?” Thành Hạ hỏi.

Tiểu Thanh nhìn điện thoại: “Tớ đợi cậu đã nửa tiếng rồi.”

“À, tớ đọc sách, quên nhìn đồng hồ. Thật ngại quá.” Thành Hạ gãi gãi đầu, aizz, tiểu thuyết trinh thám để lỡ việc mà.

“Thêm hai chai bia nữa.” Tiểu Thanh bước nhanh đi về phía trước.

“Tại sao?” Thành Hạ đi theo bên cạnh cậu ta, nghiêng đầu “càn quét”, thật là da mặt quá dày mà.

“Vì tớ phải đợi ngoài trời băng đất tuyết nửa tiếng.” Tiểu Thanh nói.

“Hừ, hôm nay dưới 5°C mà thôi.” Thành Hạ nói.

“Mặc kệ, dù sao tớ cũng chờ nửa tiếng rồi.” Tiểu Thanh ăn vạ.

“Thôi, không so đo với cậu, hai chai bia vậy.” Thành Hạ nói: “Này, nói hay lắm, không được phép ‘giết’ tớ, tiêu chuẩn 100 ngàn thôi.”

“100 ngàn? Ăn ở nhà ăn có đủ không?” Tiểu Thanh dừng bước.

“Đủ. Quá dư dả!” Thành Hạ cười nói.

“Bộp” trên đầu bị đánh một cái: “Sướng cậu rồi! Nhanh lên một chút, nhiều hơn thì Tiểu tôi bù cho.”

Tiểu Thanh không nói thêm gì, vẫy xe sau đó nói địa chỉ, Thành Hạ kích động đến nỗi thiếu chút nữa thì nhảy khỏi xe.

“Cậu giết tớ à? 100 ngàn, không mua nổi hai ly nước đâu đấy.” Thành Hạ nói. Vẫn là Giang Nam Đồng được, không phung phí.

“Kêu cái gì? Không phải nói là thiếu thì tớ bù sao?” Tiểu Thanh nói.

Vừa lúc đó điện thoại của cậu ta vang lên, cậu ấy liếc mắt từ chối cuộc gọi sau đó tắt máy.

“Tiểu Thanh, cậu xác định là cậu mang đủ tiền chứ? Nếu không, cậu nói cho tớ biết số điện thoại của ba cậu trước, đến lúc đó tớ có thể tìm người tới đòi tiền chuộc.” Thành Hạ nói.

Tiểu Thanh mặt đang tối sầm lại nở nụ cười, vỗ đầu cô một cái: “Được, mấy chuyện tiền bạc mà thôi, nhìn xem can đảm của cậu kia.”

Chờ xe dừng lại ở trước cửa nhà hàng có tiếng là “Khiêm tốn xa hoa” này, Thành Hạ cảm thấy có chút hoảng hốt, thần linh ơi, ông Tiểu cũng có thể phung phí tới mức như vậy đấy.

Chương 34

Bên trong nhà hàng, thực khách rất đông nhưng lại rất yên tĩnh.

Chỗ Tiểu Thanh đặt là vị trí ngay cửa sổ, có treo một màn trúc rủ xuống nhìn rất thú vị, ngay cả đồng phục của nhân viên phục vụ - Thành Hạ cũng cảm thấy đều rất tinh tế, kiểu dáng lại đơn giản, trang nhã.

Trong khi chờ đợi, Thành Hạ nhìn thực đơn giá trên trời, chờ mòn chờ mỏi mà thức ăn còn chưa thấy dọn lên.

“Tiểu Thanh, họ không cần thủ tục gọi đồ ăn sao?” Thừa dịp nhân viên phục vụ không ở bên, Thành Hạ vội vàng hỏi.

“Có, tớ gọi xong rồi. Mấy món cậu thích ăn ở đây cũng không có, nên tùy tiện gọi mấy món rồi.” Tiểu Thanh nói.

“Ăn không hết thì cho vào hộp mang về!” Thành Hạ nói.

“Đừng làm mất mặt ‘anh trai’. Nếu thích ăn thì cùng lắm là thêm một phần xách về.” Tiểu Thanh nói.

Món ăn... nói sao nhỉ, có lẽ Thành Hạ làm không được, ăn thôi mà cũng hoa văn các kiểu, có thể tạo nên món ăn trông đẹp mắt như thế cũng coi như đạt tới đỉnh cao rồi.

Cầm đôi đũa mà không muốn gấp, quá đẹp đi!

Tiểu Thanh gấp cho cô hai đũa: “Không phải cậu là kẻ tham ăn sao, còn giả bộ cái gì? Ăn nhanh đi, tớ ăn không được bao nhiêu đâu.”

Oa! Mùi vị thật thơm, vô cùng dư vị!

Quả nhiên, Tiểu Thanh vẫn uống rượu, không phải bia cũng không phải là rượu đỏ, nếu nói là rượu trắng thì loại rượu trắng này mùi vị đặc biệt cay.

“Nhóc Con, học kỳ sau cậu thực tập rồi phải không?” Tiểu Thanh hỏi.

“Ừ, Đúng vậy.” Thành Hạ vừa trả lời vừa thưởng thức thức ăn ngon. Tên Tiểu Thanh này, về sau đừng nghĩ để cho cô mời ăn cơm, giết người cũng không thể giết như vậy được. Nghĩ tới một miếng ăn của mình thôi có thể hết 500 nghìn, máu trong huyết mạch của cô đều dồn cả lên não rồi.

“Có muốn tớ giới thiệu giúp cậu một chỗ không?” Tiểu Thanh hỏi.

Thành Hạ ngẩng đầu, ah, không nhìn ra nha, mỗi một người cô quen biết đều cách như vậy, đều muốn giới thiệu nơi thực tập cho cô.

“Không cần, Tưởng Úy đã giới thiệu Hải Trí giúp tớ rồi.” Thành Hạ nói.

Tiểu Thanh gật đầu một cái: “A, tạm được.”

“Phải là ‘rất được’, cảm ơn!” Thành Hạ nói.

Hôm nay, thái độ của Tiểu Thanh có vẻ khác thường: không tranh cãi với cô, không ba hoa với cô. Thành Hạ đúng là có chút không quen.

“Này, ông Tiểu, thật ra thì có phải ông rất không muốn đi Nhật Bản phải không?” Thành Hạ hỏi.

“Ai nói?” Tiểu Thanh hỏi.

“Tớ thấy mấy người mà muốn đi du học để lấy tiếng ấy, ai ai cũng đều mặt mày hớn hờ, cậu nhìn cậu xem, như có mối thù sâu nặng vậy, đừng sợ, đồng bào tổ quốc luôn là hậu phương của cậu, đi đi.” Thành Hạ nói.

“Nói bậy! Này, Nhóc Con, sau này đừng có quên ‘anh trai’ đấy nha.” Tiểu Thanh nói.

“Yên tâm, bữa cơm này, cậu vĩnh viễn sống ở trong lòng tớ rồi.” Thành Hạ nói, cô đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi, ‘ngân sách’ học kỳ này đại loại là ‘sạch sẽ’ rồi.

“Mất cậu cũng chỉ có chừng đó thôi sao, hừ hừ.” Tiểu Thanh nói.

“Cậu cút...” Mấy chữ sau, Thành Hạ đành nuốt lại, được, hai ngày nữa thôi thì cậu ta cũng đi xa rồi, cút cũng đủ xa.

“Ăn no chưa? Thích món gì? Lấy một phần về buổi tối ăn.” Tiểu Thanh nói.

“Lấy về á? Còn lấy về nữa, đời sau tớ cũng sẽ nhớ cậu đấy.” Thành Hạ lấy túi tới lật mở ví tiền, tiền ơ tiền, tao rất xin lỗi mày, chưa được mày đồng ý mà hôm nay đã đưa mày đi rồi. Muốn trách thì mày trách Tiểu Thanh, đều do cậu ta làm hại cả.

Phục vụ đã tới, nhưng không phải tới đưa phiếu bắt Thành Hạ tính tiền, mà là hai tay cung kính dâng lên một bìa kẹp màu đen, trời ơi, chẳng lẽ đó chính là ‘Thẻ ưu đãi vàng’ như đồn đại ư?

“Bác tớ cho giảm giá đây, lấy ra đây.” Tiểu Thanh chìa tay qua.

Thành Hạ ngơ ngác, tiện đưa thẻ cầm trong tay bỏ vào tay cậu ta, xem ra cô có thể bớt được chút rồi.

“100 ngàn, lấy ra đây!” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ vội lật ví tiền lấy ra: “Không có 100.”

“Tớ cũng không có, được rồi, bo đi.” Tiểu Thanh nói.

“Ông Tiểu, vậy có phải là quá nhiều không?” Thành Hạ mắt lé.

“Cho tớ, cậu nghĩ cho ai chứ?” Tiểu Thanh nhận tiền bỏ vào trong ví.

Ra cửa, trời đã tối đen, không biết sao lại lạnh thế nữa, tên Tiểu Thanh này bản tính hoang phí nhưng lại nói ăn nhiều đi một chút cho tiêu hóa bớt.

“Cậu tuy đáng người nhỏ con, da cũng không trắng lắm, vẻ mặt cũng không còn trẻ con, đáng đáp cũng tạm được, nhưng cậu sống một mình tự lập ở ngoài, phải quý trọng nhé!” Tiểu Thanh tình ý sâu xa, làm cho Thành Hạ nhớ lại lời bà ngoại dặn lúc trước khi vào đại học.

“Dạ, ‘con’ biết rồi ạ. Ông Tiểu, ông có còn gì dặn dò nữa không? A, đúng rồi, ông xác định là không cần tôi đưa tiền còn thừa lại để tiếp tế cho ông chứ?” Thành Hạ hỏi.

“Còn cần tôi dặn dò sao? Không phải cậu có ‘người quản lý vàng’ Giang Nam Đồng sao? Aizz, đúng là, đều là đàn ông như nhau nhưng sao con mắt thẩm mỹ lại có sự khác biệt lớn như vậy chứ.” Tiểu Thanh cảm khái.

“Ông cút đi.” Thành Hạ đá cậu ta một phát: “Hừ, sự khác biệt giữa ông và Giang Nam Đồng chính là ‘cơ sở vật chất’ và ‘kiến trúc thượng tầng’.”

“Thôi đi, đây đều là viện cố của những người đàn ông không có bản lĩnh tìm phụ nữ thôi, thuận tiện còn làm như mình cao thượng lắm vậy, không tin cậu xem, nếu có cô gái xinh đẹp hơn, đáng yêu hơn cậu xuất hiện... thì...” Tiểu Thanh nói tới đó liền ngậm miệng lại, bởi vì đôi tay của Thành Hạ đang chống nạnh đứng chắn trước mặt cậu ta cười rất nham hiểm.

“Yên tâm đi, dù sao thì loại phụ nữ đó cũng không có phần của ông đâu. Ông chỉ có thể tìm loại ở trong ngực là nước muối, còn trong đầu chỉ là bộ óc mềm mà thôi!” Thành Hạ nói.

“Cái gì gọi là ‘bộ óc mềm’?” Tiểu Thanh hỏi.

“Người ta thường nói là không có đại não!” Thành Hạ cười gian: “Còn nữa, ông nên biết rõ một điều cho tôi, loại diện mạo của tôi là tướng vượng phu đầy!”

“Ừ, cưới được người vợ xấu về nhà cũng là báu vật, chẳng qua đúng là tôi không có cái dũng khí nhìn kỹ mặt của cậu, vừa hay đúng lúc trời tối có thể

không dọa người một chút, lại đây, để cho anh trai nhìn một chút coi.” Tiểu Thanh vừa cười vừa nói, hai tay nắm được bả vai Thành Hạ.

“Tránh ra, mặt của tôi có thể tùy tiện cho ông xem sao?” Thành Hạ đẩy cậu ta ra xoay người muốn chạy, nhưng lại bị Tiểu Thanh kéo về, bởi vì không điều chỉnh được lực, nên Thành Hạ liền va vào ngực của cậu ta.

Mũi lập tức bị đau, sau đó một loại cảm giác ấm áp từ trong lỗ mũi chảy xuống, giống như là bị cảm chảy nước mũi không ngừng vậy, theo bản năng đưa tay lên sờ, màu đỏ, ấm áp.

“Nhóc Con, cậu chảy máu rồi.” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ vội ngửa mặt bịt mũi rồi nói Tiểu Thanh tìm khăn giấy, trời ơi, đừng phải Tiểu Thanh sẽ không có chuyện tốt mà. Không biết là con mắt Tiểu Thanh không tốt hay là khăn giấy trong túi xách tự biến mất, dù sao cũng cảm thấy máu đã không còn chảy nữa thì tên Tiểu Thanh kia mới đưa khăn giấy lên mũi cho cô: “Được rồi, không sao, chảy máu chút sẽ khỏe mạnh hơn.”

Tiểu Thanh vừa nói chuyện vừa lại gần xem lỗ mũi bên nào của cô chảy máu, máu tươi!

“Có cần đi bệnh viện không?” Tiểu Thanh hỏi.

Thành Hạ trừng mắt nhìn cậu ta, vẫn ngửa đầu, aizz, hôm nay không phải là ngày rằm, nếu không cũng có thể làm bộ như ngắm trăng vậy.

Tiểu Thanh cũng nghiêng đầu nhìn bầu trời, chỉ một ngón tay: “Nhìn đi, máy bay kia!”

Thành Hạ không để ý đến cậu ta.

“Nhìn đi, chị Hằng kia!” Tiểu Thanh lại nói.

Sờ mũi một cái có vẻ là cảm máu rồi, Thành Hạ gập - ngửa cổ về vị trí bình thường, liếc mắt nhìn Tiểu Thanh rồi cũng chỉ một ngón tay: “Nhìn đi, kẻ dờ hơi kia!”

Điện thoại đổ chuông, chắc hẳn là Giang Nam Đồng rồi, hỏi cô đã ăn xong chưa, ở ngoài có gió hỏi cô mặc có đủ ấm không? Thành Hạ nói không sao, sẽ về trường ngay.

Cúp điện thoại, Tiểu Thanh ở bên cạnh bĩu môi: “Này, Nhóc Con, thái độ của cậu đối với bạn thân và đối với bạn trai thật sự là khác biệt nha! Xem ra, cậu cũng sẽ giả bộ dịu dàng đấy.”

“Hừ! Dịu dàng này nọ ấy mà, như nóng nở lạnh co thôi, thấy bạn trai liền nóng sẽ nở ra, còn thấy bạn thân là lạnh sẽ co lại, co đến độ không còn nữa.” Thành Hạ nói.

“Vậy cậu cứ tiếp tục giả bộ đi.” Tiểu Thanh nói xong, giơ tay lên vẫy xe: “Để cậu chết công đi sẽ có người đau lòng.”

Đọc đường, Tiểu Thanh rất yên tĩnh, đưa Thành Hạ về thẳng đến cửa ký túc xá cũng rất yên lặng, chỉ nói một câu “Vào đi” rồi xoay người đi về, ngược lại Thành Hạ còn không quen, người này lại đùa quá lố rồi.

Đứng bên cạnh phòng gọi điện thoại cho Giang Nam Đồng, nói cho anh biết cô đã về, để cho anh yên tâm.

“Trong nhà có chút việc nên hôm nay không thể quay về, Cầu Cầu, buổi tối nếu đói thì đến nhà ăn ăn, nhớ đi sớm một chút, rồi về nghỉ chứ trong trường ít người.” Giang Nam Đồng dặn dò.

“Ăn nhiều rồi, có lẽ sẽ không đói. Anh đoán xem em đi ăn ở đâu?” Thành Hạ hỏi.

“Ở đâu vậy?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Ôi, quên nhìn tên, ở Hà Đông mà đường gì đó, quên rồi.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng cười khê: “Ăn ngon không? Lần sau chúng ta cũng đi.”

“Em không đi đâu, em sẽ không học tên Tiểu Thanh đó đâu, lại nói, bữa ăn này em cũng không biết tốn bao nhiêu tiền, không nhìn thấy thực đơn cũng không thấy hóa đơn, Tiểu Thanh để em trả cho cậu ấy 100 nghìn, còn 100 nghìn là tiền bo, nhưng tóm lại, ăn xong em nơm nớp lo sợ.” Thành Hạ nói.

“Ha ha, anh không quản tiền bo của em.” Giang Nam Đồng nói.

“Em mới không cho anh tiền bo đấy.” Thành Hạ vừa nói vừa mở cửa.

“Ừ, dĩ nhiên rồi, chúng ta cũng không phải là người ngoài.” Giang Nam Đồng cười, không biết nghĩ tới điều gì mà đáng vẻ đặc biệt vui vẻ.

“Cười gì đấy?” Thành Hạ hỏi.

“Xem tivi, đúng rồi, Hạ Hạ, ba mẹ anh muốn gặp em một lần, được không?” Giang Nam Đồng hỏi.

Thành Hạ thoáng nghe thấy bên kia có tiếng dèp qua lại.

“À?! Chuyện này, học kỳ sau rồi hãy nói, em...” Em còn chưa chuẩn bị tinh thần.

Trong quan niệm của cô, gặp ba mẹ thì cách kết hôn không xa lắm, nhưng cô và Giang Nam Đồng mới quen nhau bao lâu chứ? Không được, vẫn nên về nhà lên mạng tra một chút xem phong tục gặp mặt cha mẹ cần có ở thành phố S mới được.

“Không sao, đừng lo lắng. Họ lớn tuổi rồi, sợ anh không tìm được bạn gái, vừa có là đã muốn gặp ngay.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ nghe được ở đầu bên kia tiếng thở dài cố ý thật to.

“Ah, em về đến phòng rồi, em đi đun nước nóng rửa chân đây, cúp máy trước nha, anh chào hỏi ba mẹ anh giùm em nhé, ngủ ngon.” Thành Hạ cúp điện thoại.

Gặp ba mẹ á, ôi, trong ấn tượng của cô vẫn là chuyện rất xa xôi, sao đột nhiên lại bị đăng lên báo cơ chứ? Tuy là kháng cự, nhưng khi nằm ở trong chăn, tự nhiên Thành Hạ còn bắt đầu tưởng tượng ra dáng vẻ cha mẹ của Giang Nam Đồng, có lẽ cha mẹ anh là người hòa nhã chứ? Nếu không thì sao có thể nuôi dạy ra Giang Nam Đồng tốt như vậy nhỉ, không, nhân phẩm tốt như vậy. Vậy hẳn là sẽ không bắt bẻ cô chứ? Mười giờ rưỡi, như thường lệ Giang Nam Đồng gửi tin nhắn tới, dặn dò cô kiểm tra cửa phòng, cửa sổ rồi đi ngủ sớm một chút, Thành Hạ vừa nhắn lại vừa nhớ tới lời nói của Tiểu Thanh: quả nhiên là một ‘người quản lý vàng’, không thể nuôi cô thành quả trứng không cần bận tâm đến việc gì như vậy chứ.

Chương 35

Mặc dù nghỉ, nhưng đồng hồ nước vẫn nóng đúng lúc bảy giờ, nữ sinh gọi đầu cũng là rất đúng giờ, cho nên trong hành lang tiếng ồn ào cũng rất đúng giờ, Thành Hạ vẫn dậy theo thói quen rồi tiếp tục dọn dẹp hành lý, suy nghĩ một chút gửi tin nhắn cho Giang Nam Đồng để anh nếu không có việc gì thì khỏi cần cô ý tới trường, dù sao cô cũng có cơm ăn.

Giang Nam Đồng gọi điện thoại đến, nói cô không thể tức đoạt phúc lợi bình thường của anh được. Nhắc tới cái từ này, gương mặt Thành Hạ hơi nóng lên, vài tháng gần đây Giang Nam Đồng đã đem phúc lợi của anh từ phạm vi nắm tay mở rộng đến hôn miệng, cái này, theo lời Phương Ngu nói, thì tốc độ ‘nuốt trôi xoi tái’ sẽ rất nhanh. Nhưng theo lời Lâm Lâm nói: cũng đã ba tháng rồi mà các cậu vẫn còn chơi đùa ở dưới giường, aizz, khi nào mới thực sự tiến triển đây? Ăn sáng xong lại tiếp tục thu dọn đồ đạc, nghĩ một chút thấy ngân sách còn chưa tới mức ‘cạn kiệt’, cô vẫn còn dư tiền, định mua ít quà gì đó cho ba mẹ và Lâm Phóng.

Lôi Giang Nam Đồng “Vào thành” đi dạo, mua cho mẹ một chiếc khăn quàng cổ lông thỏ, mua cho ba đặc sản rượu thành phố S, còn Lâm Phóng, mua cho anh một đồng mứt ngậm ho lê đường, Lâm Phóng cảm là sẽ ho khan, nhiều đây đủ anh ăn một năm rồi.

Giang Nam Đồng cho là cô mua về để biếu, Thành Hạ nhún vai: “Chẳng có ai để mà biếu cả, ông nội bà nội đều không ở đây, bà cô thì cũng không thường tới, vả lại, bà cô cũng không thích em tặng đồ cho cô ấy. Còn lại chẳng có ai nữa, bạn thân của em thì đều ở Trùng Khánh.”

Xách túi lớn túi nhỏ đi về trường, có lẽ là bởi vì ngày hôm qua Giang Nam Đồng mới tới kiểm tra phòng nên bà dì vẫn nhận ra anh, vui vẻ cho đi. Có khi dì ấy còn tưởng rằng thầy quản sinh tốt bụng đấy.

Vào phòng ngủ, để đồ xuống Thành Hạ lại lôi vali hành lý ra sắp xếp một hồi, tất cả đều nhét vào bên trong, lại còn không nhẹ.

“Cầu Cầu, thu dọn xong chưa?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Xong rồi, anh đói rồi à?” Thành Hạ hỏi, Giang Nam Đồng ngồi trên ghế của cô ôm gối đang nhìn cô cười, sờ sờ mặt: “Sao? Cười gì vậy?” Rồi chạy tới bên gương bên soi nhưng thấy trên mặt rất sạch sẽ.

“Cầu Cầu, ngày mai em về thành phố H, chúng ta sẽ không gặp nhau cả một kỳ nghỉ đấy, em nghĩ anh phải làm sao bây giờ?” Giang Nam Đồng hỏi.

“À? Thì nhắn tin gọi điện thoại chứ sao nữa, thông tin thuận tiện như vậy mà. Nên em nghĩ anh không cần anh làm gì cả.” Thành Hạ không nghi ngờ gì.

“Có một số việc gọi điện thoại nhắn tin cũng không giải quyết được, vậy phải làm sao bây giờ?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Vậy thì năm sau trở lại hãy nói, cũng không có chuyện gì gấp gáp cả, nếu gấp thì anh nói đi.” Thành Hạ vừa nói, vừa mở ví tìm phiếu ăn, không đề phòng nên bị Giang Nam Đồng ôm.

“Có thể ứng trước một cái không?” Đôi tay Giang Nam Đồng ôm chặt cô, tay cầm lên vai cô, vừa mở miệng ra là có hơi thở ấm áp phả qua gương mặt.

“Thật xin lỗi, nghiệp vụ này còn chưa đưa vào sử dụng.” Thường bị Giang Nam Đồng ôm vào như vậy nên bây giờ cô đã không còn căng thẳng nữa.

“Nhưng anh là khách hàng VIP, thỏa thuận một chút đi.” Giang Nam Đồng nói, nhẹ giọng cười.

“Chuyện này..., chúng em luôn luôn đều đối xử rất công bằng. Aizz, đói bụng rồi, đi ăn thôi.” Thành Hạ nói xong, từ trong ngực anh thoát ra ngoài: “Dì ở lâu dưới trí nhớ rất tốt, từ trước đến giờ bạn trai cùng lớp vào phòng chỉ từ hơn mười lăm phút, nhiều nhất là nửa tiếng thôi.”

“Anh cũng không phải là bạn trai cùng lớp mà.” Giang Nam Đồng nói.

Nhưng mà vẫn bị Thành Hạ lôi đến nhà ăn ăn cơm.

Bởi vì ngày mai về nhà, buổi tối Lâm Phóng thay mặt cho cả nhà gọi điện thoại tới an ủi, hơn nửa đêm Tiểu Thanh còn làm khổ bắt cô nghe điện thoại, hỏi cô ngày mai mấy giờ bay. Tóm lại, buổi tối này rất bận, bởi vì có ‘người quản lý vàng’ tính cho cô nên sau nửa đêm cũng ngủ cũng rất ngon lành.

Dậy sớm đến sân bay, khi sắp làm thủ tục vào cửa thì nghe được có người gọi “Nhóc Con”, cả Giang Nam Đồng cùng quay đầu lại: Tiểu Thanh đeo kính râm lớn hai tay đang đút túi quần đứng cách đó không xa.

“Người này lại đùa quá lố.” Thành Hạ nhỏ giọng nói.

“Ha ha, hôm nay cậu ấy cũng bay, vừa khéo.” Giang Nam Đồng nói.

Khoan hãy nói, với dáng đứng, diện mạo đó của Tiểu Thanh lại còn đeo mắt kính, hơi cúi mặt nhìn, đoán chừng tất cả mọi người đều nghĩ đây là minh tinh nào đó.

Tiểu Thanh nhào tới: “Nhóc Con, hôm nay anh trai đi rồi, lại đây, ôm cái tạm biệt đi! Thầy Giang, không ngại chứ?”

“Tớ ngại!” Thành Hạ nói. Đùa gì thế, mọi người đều là con cháu Hoàng thất hay sao mà ôm ôm ấp ấp, chỉ cần bắt tay hay vẫy chào một cái là được rồi, còn học đòi theo phương Tây làm gì.

Tiểu Thanh không đếm xỉa, duỗi cánh tay một cái kéo cô từ sau lưng Giang Nam Đồng tới ôm, còn thì thầm bên tai cô nói mấy câu, sau đó đẩy ra xoay người đi mất.

“Không biết có phải Tiểu Thanh không muốn xuất ngoại nên bị kích động quá lớn tới nỗi điên rồi không nữa?” Thành Hạ lẩm bẩm, nhìn bóng lưng Tiểu Thanh rời đi, bởi vì tầm nhìn hạn chế nên cô không thấy Giang Nam Đồng bên cạnh toét miệng cười.

“Đi thôi, Cầu Cầu, nên làm thủ tục rồi.” Giang Nam Đồng nói.

“Mới vừa rồi Tiểu Thanh nói cậu ấy thiếu em 100 nghìn, chờ khi về nước sẽ trả cho em, xong rồi, thật điên rồi, đây không phải kiểu của tên Tiểu đó.” Thành Hạ vừa bị anh nắm tay vừa nói.

“Có thể là quá kích động, đi thôi. Cầu Cầu, đến thì nhắn tin cho anh nhé, còn nữa... nhớ phải mỗi ngày nghĩ đến anh năm lần đấy, năm sau anh sẽ lấy cả góc lẫn lãi, lãi suất tính theo cho vay nặng lãi là được.” Giang Nam Đồng nói.

Có tình yêu thì người đàn ông cũng tràn trề sức sống... Thành Hạ lắc đầu một cái đi tới chỗ kiểm soát an ninh.

Sau hai giờ bay thì cũng tới nơi, Thành Hạ còn chưa tỉnh ngủ, vừa ra cửa kiểm soát lại gặp cảnh ôm ấp. Thành Hạ cảm khái, gần đây, mùa đông gấu không ngủ mà ngược lại còn chạy tới sân bay nữa chứ. Vội vàng mở điện thoại ra nhắn tin cho Giang Nam Đồng báo bình an, gửi xong thì thấy có tin nhắn đến chưa đọc, của Tiểu Thanh.

“Tớ nợ cậu 100 nghìn, nhớ nhé!”

Liếc mắt nhìn rồi nhắn lại: “Lấy giấy ghi lại, nếu như cậu không trả tớ tiền thì ở chân trời góc biển tớ cũng sẽ đòi.”

Tiểu Thanh không nhắn lại, đại khái điện thoại di động đã tắt rồi.

Ngồi trên xe, Thành Hạ sát lại gần nhìn Lâm Phóng: “Lâm Phóng, có phải anh vì một cô gái nào đó mà tiêu tụy không vậy? Ồ, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy đến sắp trơ xương ra rồi.”

“Không phải là anh trai vừa khỏi bệnh sao.” Lâm Phóng nói xong ho hai tiếng.

Từ trong túi đeo trên người, Thành Hạ lấy ra một lọ xi-rô lê: “Xem em gái có tốt không, mang Linh Đan Diệu Dược từ ngàn dặm xa xôi về cho anh đấy. Qua

đây, uống nhanh đi, uống vào sẽ khỏi bệnh thôi.” Vừa nói xong vừa vắn nắp đưa tới bên miệng Lâm Phóng.

Lâm Phóng uống hai ngụm: “Mang thứ này làm gì, chết nặng, về mua chai xiro là được rồi.”

“Loại này hơn 150 năm lịch sử đây, loại này chữa ho là hiệu quả nhất, yên tâm, em mang về cho anh rất nhiều, còn có loại viên ngậm đóng hộp nữa, sau này anh để trong túi mấy viên, cổ họng không thoải mái thì ngậm một viên.” Thành Hạ cười híp mắt nói.

Lâm Phóng cười cười: “Nói đi, lại muốn gì của anh đây?”

“Hai chúng ta của ai cũng như ai mà, của em thì chính xác là của em, mà của anh không phải cũng là của em sao?” Thành Hạ cười nói: “Ôi, có bóng dáng của chị dâu em chưa?”

“Chưa có, bệnh nặng ai còn nhớ thương Phong Hoa Tuyết Nguyệt chứ? Ngược lại em đây Hạ Hạ, em và thầy Giang đó sao rồi?” Lâm Phóng hỏi.

Thành Hạ nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ: “Cái gì mà sao rồi? Nên như thế nào thì thế đó chứ sao.” Thuận tay mở nắp lọ xi-rô lên uống hai ngụm ho một tiếng, ha, thứ này ngọt như vậy ư? Thuận tay lại đậy chặt rồi ném cho Lâm Phóng: “Cho anh này, ngọt chết em rồi.”

Xe xuống dưới hầm, Lâm Phóng cẩn thận đặt cái lọ vào trong túi áo lông, xuống xe ôm hành lý lên lầu. Ba mẹ Thành Hạ nghe tiếng chuông cửa đã chờ sẵn ở cửa, vì vậy, Thành Hạ lại ôm ba mẹ của cô mỗi người một cái.

Ăn cơm xong, cả nhà ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm, Thành Hạ lấy cái vali mở ra, chia qua cho mọi người.

Nhìn cả nửa vali mút và xi-rô lê, mẹ Thành Hạ cau mày: “Hạ Hạ, sao con mua nhiều như mút vậy?”

“Cho Lâm Phóng, mỗi khi anh bị cảm đều ho khan, Giang Nam Đồng nói cái này là thuốc đặc hiệu.” Thành Hạ nói xong, lấy những lọ nhỏ bày hai hàng trên sàn nhà.

“Anh con một năm mới cảm mấy lần, mà cần nhiều như vậy?” Mẹ Thành Hạ nói.

“Mẹ và ba chẳng lẽ không cảm? Bị cảm thỉnh thoảng chẳng lẽ không có lần nào ho khan?” Thành Hạ nói.

“Cái con bé này, ai ho mà uống đến nhiều như vậy?” Mặc dù mẹ Thành Hạ nói như vậy nhưng vẫn giục Thành Hạ và Lâm Phóng mang đồ vật để vào trong tủ thuốc.

Thành Hạ muốn đi trượt tuyết, nhưng hình như Lâm Phóng bị cảm vẫn còn chưa khỏe nên không đành lòng, đành phải ở nhà buồn bực, Giang Nam Đồng ở tận thành phố S xa xôi mà mỗi ngày đều nói chuyện Lâm gia, mấy tấm hình

Photoshop của Thành Hạ ở trong máy vi tính thường bị Giang Nam Đồng xem, may là không phải người thật ở đây, nếu không cũng bị nhìn tới nổi da bong vại lớp rồi.

Mẹ của cô nói cô đẹp hơn Lâm Phóng, còn ba cô thì nói Lâm Phóng đẹp hơn, Thành Hạ đưa tranh luận này nói với Giang Nam Đồng, người nọ đáp một câu: “Mỗi người một vẻ.” Câu trả lời này rất được lòng Lâm Phóng.

Vẫn như những năm trước, thành phố H lại làm rất nhiều tượng băng, theo TV nói thì năm nay vô cùng đặc sắc, Thành Hạ lúc ấy đang gối đầu lên chân mẹ ngả nghiêng xem ti vi: “Mẹ, chúng ta cùng đi xem nha. Bệnh nhân Lâm Phóng ở lại giữ nhà.”

“Mẹ không đi, buổi tối khuya trời lạnh lắm chân mẹ không chịu nổi, để cho ba con dẫn con đi.” Thành Hạ mẹ nói.

“Thôi, không đi nữa.” Thành Hạ nói. Đi cùng với ba thì cô còn không buồn chết sao.

“Hạ Hạ...”

“Mẹ, con mệt rồi, con ngủ trước một chút nha, lát ăn cơm mẹ gọi con với.” Thành Hạ lườm bầu nhắm mắt giả bộ ngủ.

“Mẹ biết con không muốn nghe, nhưng mẹ muốn cho con biết, ba vô cùng yêu con.” Mẹ Thành Hạ nói.

Thành Hạ vẫn nằm im.

Lúc Lâm Phóng về, Thành Hạ đang gối lên ôm gối ngủ ngon, còn thiếu mấy bong bóng nước mũi sẽ tăng thêm hiệu quả, treo quần áo xong Lâm Phóng rón rén đi tới bên sofa ngồi xỏm xuống, hai ngón tay nhẹ nhàng bóp mũi Thành Hạ, thấy Thành Hạ nín thình thì buông ra sau đó sẽ lặp lại chiêu cũ.

“A! Chó con cắn người!” Chợt Lâm Phóng kêu lên, nhìn tay của mình bị hai tay Thành Hạ siết, ngón trỏ thì bị cô cắn.

“Grừ... gâu gâu... “ Âm thanh được phát ra từ miệng Thành Hạ như vậy, hàm răng nhẹ nhàng dùng lực làm thành hình “Cầu sục”.

“Tiểu Phóng, Hạ Hạ, hai người các con có thể người lớn chút không? Sao vẫn như khi còn bé vậy?” Mẹ Thành Hạ đứng ở cửa phòng bếp, bắt đắ dĩ nói.

“Anh ấy chọc con trước, không để cho con ngủ.” Thành Hạ buông tay của anh ra, phía trên có mấy dấu răng mờ mờ.

“Xong rồi! Mẹ, buổi tối đừng chờ con ăn cơm, con đi chích ngừa chó dại.” Lâm Phóng cười nói, một tay kéo Thành Hạ ngồi dậy: “Đừng ngủ nữa, ngủ sắp thành con heo rồi, đến đây, hai anh em mình chơi đua xe.”

Hai anh em không nhận tội mèo trêu chọc chó nữa mà chuyển sang chơi xe, trong chốc lát trên sàn nhà lại thêm rất nhiều vết bánh xe... Lúc ba Thành Hạ về hai người đang va đụng khí thế ngất trời, kêu gào ầm ĩ.

“Này, hai đứa cứ gặp nhau là như trẻ con đang học mẫu giáo vậy, chơi đùa loạn cả lên. Ông nói xem, Giang Nam Đồng có biết tình tình Hạ Hạ như vậy không? Nếu biết thì sẽ không ngại Hạ Hạ chưa chín chắn chứ?” Mẹ Thành Hạ lo lắng.

“Lo lắng cái gì? Cô gái như Hạ Hạ nhà chúng ta cũng không nhiều, coi như cậu ta thật tình mắt.” Người nào đó ở trong lòng ba mình là cô con gái ‘rượu’.

Điện thoại Thành Hạ đổ chuông.

Chương 36

“**M**ẹ, mẹ nhìn giúp con xem là ai?” Mất Thành Hạ vẫn không rời khỏi chiếc xe.

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, đến bên bàn trà cầm điện thoại lên, giọng mang theo nghi ngờ: “Chắc là bạn con, gọi là Sao Mộc. Cái tên này hay nhỉ.”

Thành Hạ thất thần nên xe bị đụng thua chổng vó, để điều khiển xuống qua lấy điện thoại rồi nhanh như chớp chui ra ban công, để lại chiếc xe đụng vào tường.

Ba người còn lại quay mặt nhìn nhau.

“Con bé này, yêu đương còn đặt biệt danh nữa, có phải xem phim tình báo nhiều không.” Mẹ Thành Hạ nói xong, đi dọn bàn chuẩn bị ăn cơm.

Lúc ăn cơm tối, mẹ Thành Hạ còn nói cô: đặt cho người ta cái biệt danh làm gì?

Thành Hạ cũng không giải thích, Sao Mộc nghe cũng hay, Giang Nam Đồng còn nói cô là Cầu Cầu nữa cơ, cứ như một con chó cưng vậy.

Ăn cơm xong, Thành Hạ giúp rửa trái cây, rửa chén vốn là ngành nghề của Lâm Phóng, nhưng bởi vì là bệnh nhân nên mẹ Thành Hạ đau lòng, cho nên đuổi anh ấy về phòng nghỉ ngơi rồi. Rửa trái cây xong, Thành Hạ bung một nửa để ở phòng Lâm Phóng.

“Không phải để cho anh nằm nghỉ sao? Anh lên mạng cái gì? Qua ăn trái cây đi.” Thành Hạ nói xong, rất tự giác lấy chiếc bàn vuông nhỏ để lên trên giường, vẫn như trước đây, ngồi xếp bằng ở trên giường cầm một quả táo gặm.

“Giường cũng bị em chiếm mất rồi, anh nằm ở đâu đây?” Lâm Phóng không quay đầu lại.

“Nằm dưới sàn nhà đi, phòng rộng thế cơ mà, anh nằm đâu chẳng được.” Thành Hạ lại nhảy xuống giường đến bên cạnh Lâm Phóng: “Em nói này bác sĩ Lâm, tan việc thì nghỉ ngơi chút đi, ngày nào cũng nhìn những hình ảnh kinh khủng này mà không gặp ác mộng sao? Còn nữa, ngày ngày anh đều tập trung vào những thứ đó, còn lòng dạ nào mà tìm chị dâu cho em đây? Qua đây, chúng

ta lên mạng xem gái đẹp. A, đúng rồi, không phải mẹ nói mẹ mua một đồng đĩa phim Hàn ư, để em đi tìm.”

Trong chốc lát ôm tới một đồng CD phim, vừa lật tìm vừa quyết định xem Bản Tình Ca Mùa Đông, mặc dù đã xem qua rất nhiều lần, nhưng mà vẫn thích.

“Thật là phục mấy người, toàn thích xem kiểu phim gia đình dây dưa này.” Lâm Phóng không còn cách nào, nên đành để mặc cho Thành Hạ đóng website của anh lại, rồi bị đuổi lên giường ngồi xem phim.

“Hừ, không thích xem thì anh ra phòng khách mà xem ti vi.” Thành Hạ nhảy một phát lên giường bình tĩnh ngồi xếp bằng.

“Tiểu tử tông, làm ơn đi, đây là phòng của anh, máy vi tính của anh, giường của anh.” Lâm Phóng vỗ đầu cô, đưa cho cô một quả táo.

“Ừ, em cũng có nói là không phải đâu, chẳng qua không phải em là em gái anh sao? Ngoan, đừng hẹp hòi như vậy.” Thành Hạ lại đưa cho anh quả táo, thuận tiện sờ sờ đầu của anh, giống như sờ con chó con vậy.

Quá trình Thành Hạ xem ti vi bình thường là: Đầu tiên thì ngồi ăn đồ ăn vặt, sau đó nằm chống đầu xem, sau đó nữa sẽ lấy hai cái gối gối đầu lên xem, cuối cùng chính là thờ đều ngủ, cho nên căn bản có một nửa cô phải để đến lần sau xem, Lâm Phóng trêu chọc gọi cô “Thành một nửa.”

Nửa tiếng sau, đang chống đầu, Thành Hạ dậy lấy một chiếc gối ôm cá sấu to từ trên thảm trải sàn lên, để ở bên rồi đầu cũng dần dần nghiêng xuống.

Lúc này, tập thứ hai của phim còn chưa chiếu xong.

“Hạ Hạ, phim hết rồi.” Lâm Phóng gọi cô.

“Ừ, thay đĩa đi...” Đầu Thành Hạ nghiêng qua bên khác.

“Thành Hạ, dậy đi về ngủ.” Lâm Phóng nhéo tai cô, Thành Hạ cắn răng chịu đựng lặng lẽ nhìn trái nhìn phải phát hiện đây là phòng của Lâm Phóng, cô không thích tay anh trai nhéo tai cô đâu: “Cái con bé thất đức này, lần nào cũng dùng máy vi tính của anh thôi miên, dậy đi, về phòng ngủ.”

“Anh công em đi.” Thành Hạ ăn vạ.

“Hay quá ha.” Vừa nói vừa kéo cô ngồi dậy, vừa buông tay ra Thành Hạ lại gục xuống, còn ôm cái gối ôm cá sấu to.

“Nếu anh không công em thì em sẽ không đi, để cho anh ngủ trên sàn nhà.” Thành Hạ rất buồn ngủ, thật sự không muốn hoạt động.

“Lần nào cũng dùng chiêu này.” Lâm Phóng bắt đắc dĩ xoay người đứng ở bên giường: “Đi thôi, anh công em, lại giờ trò quỷ.”

Lúc này, Thành Hạ không buồn ngủ nữa, từ từ nằm lên lưng Lâm Phóng: “Chậm một chút đi, em không chê mấy cái xương sườn anh quá cần đâu.”

Ra cửa, ba mẹ Thành Hạ hai người đang xem TV, thấy thế lại lắc đầu: “Hạ Hạ, con lại bắt nạt anh con đấy!”

“Con ngu rồi không nghe được gì...” Thành Hạ lảm bảm bị Lâm Phóng cõng trên lưng mấy bước vào phòng ném lên giường: “Lâm Phóng, thái độ phục vụ của anh quá kém, em muốn tố cáo anh! Aizz, khi còn bé vẫn được hơn, khi đó anh đều cõng em đi học, mà bây giờ mới có mấy bước anh đã lải nhải rồi.”

“Hồi nhỏ, em gầy như con gà con, giờ thì mập như con heo con, cõng em một lần hao tổn chân khí phải trở về vận khí luyện công mất ba ngày đấy.” Lâm Phóng đóng cửa đi, tiếng của mẹ Thành Hạ ở trong phòng khách vọng lại: “Đều nói con bé bắt nạt con, nhưng xem con nuông chiều con bé, còn tưởng con bé mới ba bốn tuổi sao?”

Thành Hạ mơ mơ màng màng kéo chăn đắp lên, không biết làm sao lại nhớ lại khi còn bé. Khi đó cô bốn tuổi, Lâm Phóng tám tuổi.

“Ô ô ô...” Bé gái có hai bím tóc thắt nơ con bướm màu hồng phấn tủi thân khóc, cầm đầu ngón tay bé trai: “Anh trai.”

“Hạ Hạ, sao vậy?” Bé trai cầm lấy túi sách của cô khoác lên đôi vai nhỏ nhỏ của mình, cầm khăn tay nhỏ lau nước mắt cho cô bé: “Đừng khóc, khóc lem hết mặt, xấu lắm.”

“Anh trai, Ngô Tiểu Hào túm tóc của em, còn nói em quá xấu xí.” Bé gái vừa khóc lóc kể lể, vừa dùng tay nhỏ bé mập mập lau nước mắt.

“Lại là Ngô Tiểu Hào à?” Bé trai suy nghĩ một chút rồi đột nhiên hỏi: “Hạ Hạ, em có muốn ăn kẹo sữa con thỏ không?”

Bé gái đang nức nở lập tức ngừng khóc, cười giòn giã trả lời: “Muốn!” Nhưng ngay sau đó lại méo máo: “Mẹ không cho ăn.”

“Hạ Hạ, anh trai mua cho em, được không? Nhưng em phải làm một việc trước đã.” Bé trai nói.

“Việc gì?” Bé gái nghiêng đầu, chớp đôi mắt đăm lẹ nhìn anh của mình.

“Em đi đánh cho Ngô Tiểu Hào một trận, sau đó anh trai sẽ mua cho em kẹo thỏ.” Bé trai nói.

Trên mặt bé gái lập tức tỏ vẻ ra sợ hãi, hai hàng lông mày nhỏ nhíu lại: “Nhưng, nhưng Ngô Tiểu Hào cao hơn em, em... em đánh không lại cậu ta!”

“Vậy em không thích kẹo thỏ nữa sao?” Bé trai hỏi.

Bé gái dùng sức gật đầu một cái: “Nhưng...”

“Nếu như cậu ta còn dám bắt nạt em, anh trai sẽ đánh cậu ta thay em, đi đi, anh ở đây chờ em.” Bé trai vỗ vỗ bả vai cô bé.

Bé gái lại suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng quyết định đi vào trong nhà trẻ, đi vài bước lại quay đầu lại: “Anh trai, nhất định phải cho em mua kẹo thỏ đó nha.”

Thấy bé trai gật đầu cô bé mới yên tâm đi, nhìn bóng dáng nho nhỏ của cô bé biến mất ở bên trong cửa bé trai hơi lo lắng, càng không ngừng đi tới đi lui ở cửa ra vào.

Năm phút sau, bé gái vui mừng chạy ra ngoài: “Anh, chúng ta đi mua kẹo thỏ thôi.”

Lâm Phóng có chút lo lắng, đợi một lát thấy có một phụ huynh bế một cậu bé gầy teo đang khóc ra ngoài mới yên lòng, dưới trời chiều, hai đứa bé một lớn một nhỏ nắm tay thật vui mừng đi về phía tiệm tạp hóa.

Lâm Phóng xài hết nửa tháng tiền tiêu vặt của mình.

Sau đó mấy ngày, mẹ Thành Hạ bị gọi vào nhà trẻ ‘máng vốn’, nói con gái bà gần đây thái độ khác thường, rất hay bắt nạt bạn nhỏ.

Sau đó nữa, về nhà, mẹ Thành Hạ đánh cái mông Thành Hạ, còn bắt cô bé úp mặt vào tường sám hối, Thành Hạ vẫn ngậm chặt miệng không chịu bán đứng Lâm Phóng, bởi vì lo lắng cho Lâm Phóng nên còn giấu kẹo thỏ đi.

Sau đó nữa, chợt có ngày Thành Hạ đau răng, rúc vào trong ngực mẹ che mặt khóc nói về sau không bao giờ bắt nạt Ngô Tiểu Hào nữa. Mẹ Thành Hạ muốn mượn cơ hội dạy dỗ cô, liền hỏi cô tại sao không bắt nạt Ngô Tiểu Hào nữa, có đúng là nếu không bắt nạt bạn thì sẽ đau răng không?

Kết quả, Thành Hạ nói: “Nếu con không bắt nạt Ngô Tiểu Hào, thì anh sẽ không cho con kẹo thỏ, mà không ăn kẹo nữa thì răng cũng sẽ không đau.”

Bởi vì câu này mà Lâm Phóng bị ba đánh tới mức sói khóc quỳ gào cộng thêm không cho ăn cơm tối cộng thêm úp mặt vào tường sám hối.

Nhớ tới đây, Thành Hạ cười khẽ một tiếng, khi còn bé cô đã làm chuyện xấu có thể đếm được trên đầu ngón tay đều là do Lâm Phóng xúi giục, nhưng từ đó về sau cô cũng không bị Ngô Tiểu Hào bắt nạt nữa, cũng coi là chuyện tốt đi.

Hơn ba giờ chiều ngày hôm sau, Lâm Phóng gọi điện thoại về, bảo hôm nay được nghỉ sớm, hỏi Thành Hạ có muốn đi xem băng đảng không, mặc dù Thành Hạ cũng không quá hứng thú, nhưng mà ở nhà đã lâu nên muốn ra ngoài đi dạo điều chỉnh một chút, vì vậy lập tức mặc áo đi.

Bắt xe đến nơi đã hẹn, Lâm Phóng đã đợi cô ở đó rồi, áo lông xanh đậm, trên cổ quần một chiếc khăn len to dài mấy ngày trước Thành Hạ mua cho anh, ngày đó cô còn thuận tiện mua cho mình cái mũ màu trắng, Lâm Phóng nói đội lên giống như con sứa.

Hình như Lâm Phóng không nhìn thấy cô. Đi tới trước mặt anh phất tay một cái: “Này! Nhìn gì vậy?”

Lâm Phóng nghiêm trang: “Xa xa anh nhìn thấy một con sứa nhỏ bơi tới! Tới gần, định thần nhìn lại, hóa ra là em à.”

“Sửa so với rong biển anh là đồng loại, dường như đều đẹp cả.” Thành Hạ bĩu môi, tự nhiên đi cầm ngón trở Lâm Phóng lại phát hiện anh không có mang găng tay, vì vậy đành phải thôi, chuyển sang ôm lấy cánh tay anh: “Lâm Phóng, mình ăn cơm trước đi, em đói rồi.”

Bởi vì đang ở công viên phụ cận, ăn xong hai anh em đi bộ qua cũng tiện, tuy rằng là trời lạnh nhưng người đến xem băng đảng cũng không ít, gần như có thể dùng ‘người người nhón nháo’ để hình dung, Thành Hạ cảm khái: có phải dân thành phố H đều tham gia không vậy?

Lúc này trời đã tối đen, tất cả đèn đều bật lên, ánh đèn chiếu lên băng càng thêm vẻ lộng lẫy, từ xa nhìn lại giống như thiên cung vậy.

Mặc dù thông tin đã đưa nói là rất đặc biệt, nhưng Thành Hạ thấy so với năm ngoái cũng không khác bao nhiêu, Lâm Phóng liền nhắc nhở cô, năm ngoái căn bản cô không đến xem, Thành Hạ lờm anh một cái: đó chính là năm trước, có thể thấy được rất không đặc sắc, cả thập kỷ cũng làm cho người ta mơ hồ.

Khi gặp Lữ Đồng, Thành Hạ lại cảm khái một lần, quả nhiên là dân thành phố H đều tham gia cả thật.